

For det første: Amsterdamtraktaten er en forudsætning for, at EU's udvidelse mod øst kan gå i gang. Det er simpelt hen det afgørende bidrag til varig fred og stabilitet i Europa i det 21. århundrede.

For det andet: Amsterdamtraktaten er ganske enkelt en bedre traktat på en lang række områder end den, vi har, først og fremmest fordi vi kan se nu, at vi er kommet igennem med en række danske mærkesager, som vi ikke så så klart før.

For det tredje: De fire danske forbehold står uantastede, sådan som regeringen lovede det efter og før regeringskonferencen. De kan kun, som alle ved det, ændres ved en ny folkeafstemning og kun af den danske befolkning.

Det er vigtigt at gøre sig klart, at det i høj grad er en dansk-nordisk tankegang, der har sat sit præg på den ny traktat – en vej, en nordisk-dansk vej, som vi deler med mange andre ligesindede regeringer i Europa efterhånden. Amsterdamtraktaten viser os jo, at Danmark hører naturligt hjemme i det europæiske samarbejde. Med et ja til Amsterdamtraktaten kan vores arbejde for danske værdier i Europa videreføres med stor styrke.

Arbejdsløsheden i Europa er jo også historien om den dårskab, der tidligere har præget vort samarbejde eller rettere mangel på samarbejde siden 1970'erne, da den første oliekrise ramte os. Nu er beskæftigelsen placeret klart i Traktaten med holdninger og med mål, der gør det muligt for os at undgå fortidens fejl og samarbejde bedre i fremtiden.

De nye miljøbestemmelser i EU giver os en placering som den regionale samarbejdsorganisation i verden, der simpelt hen er stærkest, når det gælder det miljømæssige samarbejde. Vi så det klart på den seneste FN-konference i Kyoto, hvor netop EU gjorde sig stærkt gældende. Kort sagt: Med den ny traktat har vi taget et skridt i retning af en langt mere bevidst samarbejdsform på menneskers betingelser og måske i mindre grad så meget på pengenes betingelser.

Den ny europæiske virkelighed kan heller ikke tackles med gamle tiders værktøj. Den nye internationale kriminalitet forudsætter nyt samarbejde internationalt. Derfor vil jeg gerne i dag sige ligeud: det er i vores interesse at deltage i det mellemstatslige politisamarbejde, som også er en del af Amsterdamtraktaten. Vi sikrer den nordiske pasunion, samtidig med at vi kan udbygge samarbejdet med de andre lande under fuld respekt af vores forbehold. Det gæl-

der også det europæiske samarbejde om flygtningepolitikken. Ordentligt og menneskeligt skal det foregå. Der skal vi også være med.

Men igen: Allervigtigst er det med Europa. Med den ny traktat kan vi starte på opbygningen af et helt og et udelt Europa. Det skal huskes i en tid, hvor vi ofte glemmer gårdsagens nyheder til fordel for dagens nyheder uanset begivenhedernes betydning. Vi har arbejdet hårdt for det Europa, vi nu ser tone frem. Nu er vi så tæt på som aldrig før. Vi kan blive den første generation, der kan gøre os håb om, at der aldrig nogen sinde kommer krige på vores kontinent igen. Nu kan vi give de nye demokratier et håndslag, et håndslag om medlemskab, og ingen – jeg gentager, ingen – vil blive efterladt i usikkerhed.

Jeg er ganske overbevist om, at et dansk ja ved den kommende folkeafstemning er selve fundamentet for Danmarks muligheder for at sætte sit præg på den fredsproces, der nu er i gang; det er også afgørende for vores eget selv-værd, som jeg ser det, og det er afgørende for vores politiske betydning på vej ind i det 21. århundrede. Politik, økonomi og selvværd indtil og udtil hænger sammen og i særlig grad i europæiske sammenhæng.

Derfor vil jeg gerne om Europa understrege, at den folkeafstemning, vi skal igennem den 28. maj 1998, ikke blot er endnu én i rækken. Vi har at gøre med en af de vigtigste afstemninger i efterkrigstiden, fordi vi skal tage stilling til, om vi vil bakke foreningen af Øst og Vest op, fordi vi skal række ind over historien og tage fat på den nye tid, der varigt kan erstatte den gamle kolde krig, fordi vi kan sikre Danmarks indflydelse og placering i Europa.

Regeringen ønsker ikke et Danmark som passiv iagttagere på sidelinjen. Regeringen ønsker at se Danmark som et land, der sætter spor og gør forskel, sådan som vi har vist det indtil nu. Et ja ved den kommende folkeafstemning er det rigtige perspektiv for Danmark i Europa; det rigtige perspektiv for os i det 21. århundrede. Et nej vil sætte Danmark ud på sidelinjen. Der ønsker vi ikke vi skal være.

Med Danmark i fremgang og med en klar vision for Danmarks rolle i Europa kan vi også i dansk indenrigspolitik nu lægge sporene frem til år 2005. Vi vil fastholde den kurs, der er lagt i den økonomiske politik, og som har givet os så flotte resultater på mindre end fem år. Det er det eneste ansvarlige, for orden i økonomien er forudsætningen for frihed og velfærd for den